

Ivo Svetina

VSE JE DOPOLNJENO

80.

Vse je dopolnjeno; celo več – kaplja se je prelila prek roba zlate čaše, v katero si točil svoje lepe, mlade dneve, da je vino zorelo in se je v njem nabiral trpek vonj, ki te bo vedno spominjal na tisto, česar si nisi upal storiti.

81.

Ne bodi neučakan, sin moj, spoznal boš pravo bistvo svoje narave: nisi morje, ki je jutru oče, in tudi snežena pokrajina nisi, prek katere leti izgubljen ptič. Kamnina presojna si, ki skoz čas potuje in postaja temán dar, ki ga nebo prepozna za svoje znamenje.

82.

Vrnil, vrnil se boš k svojemu začetku. In nikogar ne bo tam, ki bi ti dejal: hvala, da si se vrnil. Samo izvir bo žuborel in pozabljen glas pel, milo in proseče. Morda v njem prepoznaš mene.

83.

Sreča te bo obiskala, ko boš mislil, da sta se zemlja in nebo zarotila proti tebi. Da ne vode neba ne vode zemlje nočejo vedeti za tvojo stisko. Začelo bo deževati in reke bodo narasle.

84.

Uporabi svoje življenje, da z njim blagosloviš zemljo in nebo. A ne pozabi, sin, da so tu še drobna bitja, ki nikdar ne prosijo. Ker njihova velikost ni vpisana v Vélíko knjigo mer in žalosti.

85.

Četudi boš ostanek svojega življenja preživel sam, od vseh pozabljen in zavržen, ostani zvest učenec Nauka, ki uči, da je samota dar, ki si ga zaslužijo samo največji. Najpogumnejši med bojevniki.

86.

Si prepričan, da je razsipanje tvojih darov znak velikodušnosti in nesebične ljubezni? Če si, prav. A ne obupuj, če se nihče ne bo zmenil za tvoje nespametno početje.

87.

Ne tavaj brez cilja kakor brezimni berač. Ker nikjer ni zapisano, ker nikjer ni bilo izrečeno, da boš po tej poti prišel v mesto nedotakljivih. Ki jim prazne skodelice zvene kot angelska glasbila.

88.

Naj te ne žalosti preveč, če si svoje življenje pozabil v senci košatega drevesa, ko si v opoldanski pripeki iskal hladu. Tisto, kar te je spodilo spod blaženega baldahina, ni bil nemir ali preobilje moči, ki ti ju je naklonila blagodejna senca in mnogoteri vonji cvetočega vrta. Ne! Gnala te je sla, da izveš, kako bi bilo ne biti še mrtev, a tudi življenja ne imeti več.

89.

Ne boj se, da bi nihče ne potočil solze za teboj, ko se osvobodiš svojega mesenega telesa in se z lučjo podaš skoz temo, v kateri žaré zvezde in planeti tvojega nekdanjega življenja, dela, misli, sanj. A tuje solze ne bodo tvoja hrana; lačen in žejen boš poslušal jokajoče speve in stiskal boš svoje oči, da iztisneš en sam slan biser.

90.

Besede, ki jih boš zaslišal sredi najgostejše teme, te ne bodo vodile k jutru. To bodo glasovi, ki jih je tvoj strah razgnal kot čredo, katere pastir se je zaljubil v zlato senco z dna studenca.

91.

Nad enim od mnogih vrhov, ki jih boš prečil, se bo zagotovo ustavil oblak, podoben jasminovemu grmu. Kdo ve, če boš razumel tisto, o čemer ti bo govoril?

92.

Opazuj čebele pri njihovem delu: medú ne boš videl, umirajoče matice ne boš videl. Čutil se boš nesmotrnosti njihovega gibanja in vedel ne boš, da bi lahko bil eno od teh zlatih bitij, ki še pred zimo umro.

93.

Radost in osvoboditev strahu pred čemer koli te bosta preplavili kot valovi morja, prek katerega še ni plula ladja niti letel ptič. A eno je gotovo: sebe ne boš več prepoznal, ko boš stopil v hišo, kjer domujejo zrcala in drugi predmeti, lačni tvojih sladkih podob.

94.

Naj te ne bo sram navdušenja, ki se bo rodilo v tebi, ko boš opazoval orla v globočinah neba. Tudi zanj si čudenja vredno bitje. Tako daleč globoko spodaj in tako nebogljenih misli, ki, brezštevilne poti, tekajo prek sveta, da jim že pohaja sapa.

95.

Zamisli si, da gledaš skoz oči planinskega orla: kaj boš videl tam doli, kjer si naskrivaj gradil in svojemu delu pel hvalnice? Videl boš reko, ki se bo kakor vitka belouška vila skoz deželo, ki si jo izbral za svojo domovino, ker tvoj jezik je razumela. In temne gozde boš videl, nič večje od vzglavja, na katerega boš, starec, položil svojo sivo glavo in si zaželel samo sladkega sna.

96.

Ali znaš opisati razliko med vse in nič? Ne hiti z odgovorom, ker z njim vse lahko v nič spremeniš in potem ne bo ničesar več, kar bi lahko postalo vse.

97.

Ne poskušaj prešteti delov, ki sestavljajo *celoto*, ker izgubil se boš v gozdu, globokem in temačnem gozdu, kjer raste eno samo drevo. Visoko do neba in s koreninami, po katerih se pretaka kri toplokrvnih bitij.

98.

Ne obsojaj se, če v svoji nevednosti jutru rečeš lepota in večeru otožnost, s katero boš odžejal svoje srce. Dan si, ki starí in išče nedolžnost svita in moč poldneva.

99.

Čas ni seme, ki ga ukradeš na tuji njivi in ga skriješ pod besede, da ga hraniš z njimi kakor s hipi, ki so te že zdavnaj zapustili.

100.

Ti si nenehno gibanje, brez začetka, a tudi brez konca. Si vsemu, razen sebi, razodetje, ki ga modri ob smrtni uri poslednjič pokličejo: življenje.

101.

Prebudil se boš nekega jutra in okrog tebe bo globoka noč, zasuta s sipkim snegom. In bel se boš poslovil od luči, ki bo gorela ob tvoji postelji, trudna od težke teme, in boš svetloba, iz katere bo pila belina snega.

102.

Vse bo minilo, vode bodo odtekle, nebo se bo dvignilo še višje, le tvoja misel bo šla za znamenjem, ki se bo razcvetalo v roži med nebom in zemljo.

103.

Vsak hip izkušaš svojo smrt. Ker tvoja misel nenehno zapušča telo, ki težko ždi v popoldanskem dremežu ali lahko pleše sredi najburnejših doživljanj, in s studenci in slapovi luči lije tja čez, kamor telo še tako vešče, mlado in lepo ne more.

104.

Ko se tvoje bitje zlije z naravo, postaneš drevo, roža ali gora. A še vedno si ti, ki si zlit z naravo, ker tvoje bitje še kar hoče, želi, mora. Potem pa kane kaplja dežna na tvojo dlan in si sin nevihte, ki sredi poletnega dne uprizori neko drugo življenje.

105.

Trikrat živiš: prvič kot bitje, drugič kot narava in tretjič kot kristal čistega uma, ki se je osvobodil takó bitja kot narave. A umreš samo enkrat – kot bitje. Ker narava je celota, katere del si, in kristal čistega uma je več kot del in morda celo več kot celota.

106.

Naj te ne zapeljejo oblike, ki se ti dobrikajo in te vabijo, da jim daruješ svoje poglede, dotike, občudovanja. Bodi brezbrizen do njih. Naj one v tebi ugledajo lepoto, mladost in veččino.

107.

Odkrito povej: ali se lahko spomniš tistih hipov spanja, preden se prično sanje? Ne moreš pritrđiti? Še enkrat dobro pomisli. Ne moreš. To je znamenje, da se še nisi nikdar zares prebudil.

108.

Utišaj svoje misli in čustva in padel boš globlje od kamna in poletel boš višje od ptiča. Ker tvoja misel je ptič in tvoje čustvo kamen.

109.

Tik preden se spočneta radost ali obup, veselje ali jeza, je v tebi trenutek čist in tih kot prvo jutro po vesoljnem potopu. Tedaj, samo tedaj so v tebi odprta vrata, da stopiš vase in se srečaš s tujcem, ki tam že spred tvojega rojstva čaka nate, da ga pozdraviš, brata.

110.

Ko boš končno razumel svoja čustva, bo že dolga pot za teboj. Večer bo in mraz ti bo, četudi sredi cvetočega poletja. Odrešen boš utvarnih darov, ki si jih polagal na spokojno jaso sredi gozda, ki bo tvoj grob, še preden se zdani.

111.

Sprašuješ, kam gredo barve, oblike, vonji, kam mavrica, rosa, sladak poljub že zdavnaj umrle ljubezni, ko jih ni več? V tebi, med te in tvoje, se je skrilo vse, kar si opazoval kot brezbrizen gospodar.

112.

Ko se zbudiš, nikar ne misli, da si ušel spanju. Ker spanje je še vedno v tebi in nikdar več ne boš mogel brez njega bedeti, četudi kralj sanj.

113.

Veséli se bolečine prav tako, kot se veseliš užitka. Ker samó bolečina in užitek si! In misel uboga, opotekajoča se med njima.

114.

Je kaj, sprašuješ, kar je zunaj misli? Vse je zunaj, tudi misel sama, ti odgovori modri. Nič ni zunaj, ker vse je samo misel tvoja, odgovori oni, ki nič (več) ne misli.

115.

Od kod prihaja pesem? sprašuješ. Iz Resnice, ki jo ugledajo samo izbranci, da jo drugim darujejo? Iz Bolečine, ki, strup, stisne grlo, da zapoje z visokim, nemim glasom? Ali iz Luči, ki Temo kakor topla sapa sneženo goro topí, da stoteri studenci preplavijo srce in se pevčeva kri prelije v speve nebesne? Pesem je potok, po kateri budnost žubori in njena melodija celo ptiča uspava.

116.

Vedi: mesec, ki ga gledaš, ni mesec. Je skrito sonce, žareče iz minulosti. In mesec je tvoj čas, ki odteka. In je prvi svit in strašno, poslednje jutro. Jutro brez sonca. Dolgo vse mesčeve dni in noči.

117.

Vprašaj: ali pesem res ni od tega sveta? Pesem je tista, zaradi katere se sploh lahko reče, da nekaj ni »od tega sveta.«

118.

Če je *Vse* in *Eno* eno in isto, sprašuješ, če je *Eno* v *Vsem* in *Vse* v *Enem*, kako lahko potem roža cveti sredi puščave in kako, da pòje ptič v drobu neurja? Ker cvetenje je *Vse* in roža je *Eno*, petje ptiča je *Vse* in ptič je *Eno*. In ko gledaš cvetočo rožo in poslušaj ptiča žvrgolenje, tedaj si roža, ki cveti, in ptič, ki poje. *Vse-Eno*.

119.

Tam daleč zadaj za obzorjem, na pragu večera ali na oknu jutra, boš našel prostor neznanega imena in prazne oblike. Tam te je čas spočel in te poimenoval za bitje, ki bo večno iskalo svoje ime.

120.

Ko rokuješ s stvarmi, jim podeljuješ pomen, pa čeprav z ognjem gasiš. A njihov namen ti ostaja vedno tuj, četudi jih sam izdelaj. Ker nikdar ne moreš biti njihov gospodar. Pomeniti še ne pomeni biti.

121.

Zakaj spomin, sprašuješ, vse minulo pozlati? Zakaj dragocene maske polaga na mrtve obraze? Pomlad je kakor spomin, ki se razcveti in vse umrlo se znova rodi.

122.

Če nate leže breme odgovornosti ali teža greha, ne stokaj in ne obupuj, ampak si oddahni in počivaj pod bremenom sladkim, ker to je edini čas spokoja, ko duša vzljubi telo.

123.

Če boš pravilno doumel besede umirajočega, boš osvobojen vsakršnega strahu in sredi jutranjega neba boš ugledal mavrico, dokaz, da pomeniti je biti.

124.

Nikoli ne šteje onih, ki so ostali za teboj, ker njihovi prihodnji koraki so tvoji nekdanji in tako boš potoval proti rojstvu in ne k smrti. In trpljenje bo šlo zvesto za teboj.

125.

Resnica je brezčasna, je bilo rečeno. Kdaj? sprašuješ. V času, ki ga ni več. A resnica se zbudi s teboj v jutru, ki se zdani šele po tvoji poslednji noči.

126.

Ko boš sredi votle teme iskal luči, poglej pod svoje veke: tam so zvezde in novi svetovi, ki nosijo darove luči vsem, ki jim tema ne pomeni samo postelje in sladkega spanca.

127.

Če bi lahko s solzami izrazil tisto, kar si v nevednosti ali iz objestnosti zavrgel, ko si hodil po poti, prepolni darov, ki jih nisi prepoznal za darove, potem bi jokal, dokler si ne bi izjokal oči. A solze niso molitev. In ti ne več otrok.

128.

Hvali nesrečo, ki te bo doletela, ker ovedel se boš, da bo roža še naprej cvetela pod globokim nebom, četudi boš ti objokoval svoje usmiljenja vredno stanje. Ločen od rože boš morda njen vonj.

129.

Ko boš vdrugo odkril ogenj, se bodo vsi zakoni materialnega sveta spremenili in začuden boš strmел v vodo, ki bo tekla navzgor, in v morje, katerega bodo prečili romarji kakor pustinjo, in v zvezdo, ki bo sredi poldneva žarela s črnim sijajem. Tedaj bo konec misli o bogu in svetu bo ime čudež.

130.

Ljubi, da boš razumel sovraštvo, in sovraži, da boš lahko delil ljubezen onim, ki se slepi klanjajo luči in temo blagoslavljujejo kot za bogastvo neizmerno.